

ALEX ASTER

NIGHTBANE

ΒΙΒΛΙΟ 2

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Lightlark 2: Nightbane**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Lightlark 2: Nightbane

Από τις Εκδόσεις Amulet Books, Νέα Υόρκη 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alex Aster

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Chelsea Hunter

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Alex Aster LLC, 2023

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5686-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ALEX ASTER

NIGHTBANE

ΒΙΒΛΙΟ 2

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΚΡΥΠΤΗ

Η Άιλα Κράουν γεύτηκε θάνατο στο πίσω μέρος της γλώσσας της.

Μερικά λεπτά πριν, είχε ξεκλειδώσει τη μυστική κρύπτη στο Μέρος με τους Καθρέφτες. Εκεί μέσα αναδευόταν η δύναμη, ψιθυρίζοντας σε μια γλώσσα που εκείνη δεν καταλάβαινε, καλώντας κάτι βαθιά μέσα στο μεδούλι της. Το ένιωθε επείγον, προφανές, σαν την απάντηση σε μια ερώτηση που, για κάποιον λόγο, είχε ξεχάσει.

Το υπόλοιπο εγκαταλειμμένο παλάτι κατέρρευε, όμως αυτή η πόρτα είχε παραμείνει κλειστή όσο υπήρχαν οι κατάρες. Οι πρόγονοί της είχαν παλέψει να την κρατήσουν μυστική. Το στέμμα της ήταν το μοναδικό κλειδί, και η Άιλα σκέφτηκε, καθώς άνοιγε την πόρτα μ' ένα τρίζιμο, ότι θα πρέπει να υπήρχε κάποιος λόγος που την είχαν κρύψει τόσο καλά.

Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα, καθώς κοιτάζε μέσα. Όμως, προτού προλάβει να δει κάτι ενδιαφέρον, μια δύναμη όρμησε από το κενό, τη χτύπησε στον θώρακα και την έριξε στην άλλη άκρη του δωματίου.

Η πόρτα έκλεισε με δύναμη.

Προς στιγμινή υπήρξε ησυχία, σχεδόν γαλήνη, που είχε γίνει η πιο πολυπόθητη και σπάνια πολυτέλεια. Ήταν το μόνο που τολμούσε να εύχεται αυτές τις μέρες: γαλήνη από τον πόνο που παλλόταν μέσα στο στήθος της, εκεί όπου ένα βέλος είχε σκίσει την καρδιά της στα δυο. Γαλήνη από τις σκέψεις που κατέτρωγαν τον εγκέφαλό της σαν έντομα που τρέφονταν από ένα κουφάρι. Είχαν χαθεί και είχαν κερδηθεί πολλά τις τελευταίες εβδομάδες, και όχι στον ίδιο βαθμό.

Για εκείνη τη μία στιγμή, όμως, μπόρεσε επιτέλους να αδειάσει το κεφάλι της.

Μέχρι που το κεφάλι της χτύπησε πάνω στο πέτρινο έδαφος και η γαλήνη της αντικαταστάθηκε από μια εικόνα μακελειού.

Πτώματα. Ματωμένα. Καμένα. Δεν μπορούσε να δει από ποια βασιλεία ήταν. Μπορούσε να δει μόνο το δέρμα και τα κόκαλά τους. Το σκοτάδι χυνόταν γύρω από τα πτώματα σαν σπασμένα μελανοδοχεία, όμως δε σταμάτησε κάπου, δε συγκεντρώθηκε, δεν εξαφανίστηκε.

Όχι. Αυτό το σκοτάδι καταβρόχθιζε.

Αποτελείωσε τα υπόλοιπα πτώματα και μετά έστρεψε την προσοχή του σ' εκείνη. Τα πλοκάμια σκαρφάλωσαν, κρύα και υγρά σαν άψυχα μέλη. Προτού προλάβει να κουνηθεί, οι σκιές άνοιξαν τα χείλη της και την ανάγκασαν να τις πιει. Προσπαθούσε να πάρει ανάσα, όμως το μόνο που γευόταν ήταν θάνατος.

Τα πάντα μαύρισαν, λες και τα αστέρια και το φεγγάρι και ο ήλιος δεν ήταν παρά κεριά που κάποιος είχε σβήσει μ' ένα φύσημα – ένα ένα.

Μετά, το σκοτάδι μίλησε.

Άιλα...

Είχε τη φωνή εκείνου. Τη φωνή του Γκριμ.

Γύρνα σ' εμένα. Γύρνα...

Ένα βλεφάρισμα και βρέθηκε ξανά στο Μέρος με τους Καθρέφτες, με το διαθλώμενο φως και τα σκελετώδη κλαδιά να γδέρνουν το τζάμι που είχε απομείνει, προσπαθώντας να την πιάσουν σαν χέρια.

Και τον Όρο. Βρέθηκε εκεί στη στιγμή, κρατώντας τη στην αγκαλιά του. Δε συνήθιζε να αντιδρά δραματικά, πράγμα που έκανε την έκφραση τρόμου στο πρόσωπό του ακόμα πιο ανησυχητική.

Η Άιλα σήκωσε το χέρι της και ανακάλυψε ότι έτρεχε αίμα από τη μύτη της, από τ' αυτιά και τα μάτια της, αίμα που κυλούσε στα μάγουλά της. Κοίταξε το κόκκινο υγρό στα δάχτυλά της και το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν αυτό που είχε δει.

Τι ήταν; Ένα όραμα;

Μια προειδοποίηση τι θα έκανε ο Γκριμ αν δεν επέστρεφε σ' εκείνον;

Δεν ήξερε, όμως ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο: αμέσως όταν άνοιξε την πόρτα, κάτι την έκλεισε ξανά. Κάτι ήταν μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο.

Και δεν ήθελε να επιτρέψει στην Άιλα να το ανακαλύψει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΨΕΜΑΤΑ

Με απέρριψε», είπε η Άιλα. Δεν έβγαζε νόημα. Η δύναμη την καλούσε· μπορούσε να το νιώσει. Επομένως, γιατί η πόρτα είχε κλείσει ξανά;

Το χρυσό στέμμα του βασιλιά λαμπύρισε καθώς έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω μελετώντας τη. Στεκόταν όσο πιο μακριά του επέτρεπε το δωμάτιο από κει που βρισκόταν εκείνη πάνω στο κρεβάτι.

Δεν είχε σημασία. Ακόμα και από μέτρα μακριά, η Άιλα μπορούσε να νιώσει την κλωστή που τους κρατούσε δεμένους. Κάτι σαν αγάπη.

Κάτι σαν δύναμη.

Ο Όρο επιτέλους μίλησε. «Δεν είσαι έτοιμη. Δε νομίζω ότι το στέμμα σου είναι το μοναδικό κλειδί. Αν η πόρτα της κρύπτης φτιάχτηκε έτσι ώστε να μην ανοίγει εύκολα, ίσως να είναι μαγεμένη ώστε να μπορεί να δεχτεί μόνο μια Γουάιλντλινγκ ηγέτιδα».

«Μα είμαι μια...»

«Μια ηγέτιδα που να έχει τελειοποιήσει τις ικανότητές της».

Α.

Η Άιλα γέλασε. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Φυσικά και το νησί θα συνέχιζε να βρίσκει τρόπους για να την κάνει να νιώθει ανεπαρκής. Πλέον, ήταν σαν παιχνίδι. «Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε υποθέτω ότι θα παραμείνει κλειστή», είπε με το βλέμμα καρφωμένο σε ένα σημείο στον τοίχο. Οι μοναδικές Γουάιλντλινγκ που είχαν τελειοποιήσει τις δυνάμεις τους και ήταν ακόμη ζωντανές ήταν οι φύλακές της – και αν τις έβλεπε ξανά μπροστά της, θα τις σκότωνε επειδή δολοφόνησαν τους γονείς της. Και για όλα εκείνα τα ψέματα που της είχαν πει.

Η σιωπή έφτασε σε σημείο βρασμού και ξεχείλισε. Μπορούσε σχεδόν να νιώσει στον αέρα το ενδιαφέρον του Όρο, μια θερμότητα χρωματισμένη με ανησυχία. Αντιστάθηκε στην παρόρμηση να κάνει έναν μορφασμό αηδίας. Απ' όλα τα πράγματα που είχε περάσει, το να την πετάξει μια υπεροπτική πόρτα στην άλλη άκρη του δωματίου σίγουρα δεν ήταν το χειρότερο.

Μισούσε το ενδιαφέρον του και μισούσε τον εαυτό της για την οργή που είχε σκληρύνει μέσα της σαν λεπίδα, που χτυπούσε ακόμα και κάτι τόσο αθώο όπως ήταν η ανησυχία. Τελευταία, όμως, δεν μπορούσε να ελέγξει κανένα συναίσθημά της. Μερικές φορές ξυπνούσε και δεν είχε την ενέργεια ούτε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Άλλες φορές, ήταν τόσο θυμωμένη, που μεταφερόταν με το αστροραβδί της στο Νησί του Γουάιλντλινγκ απλώς και μόνο για να έχει ένα μέρος να ουρλιάξει.

«Θα σε διδάξω εγώ», είπε εκείνος.

«Δεν είσαι Γουάιλντλινγκ δάσκαλος».

«Όχι», παραδέχτηκε. «Όμως έχω τελειοποιήσει τις δυνάμεις τεσσάρων βασιλείων. Οι ικανότητες είναι διαφορετικές, όμως η εκτέλεση είναι παρόμοια». Η φωνή του ήταν απαλή, πιο απαλή απ' όσο άξιζε η Άιλα. «Με αυτόν τον τρόπο μπόρεσα να χρησιμοποιήσω και τη δική σου δύναμη».

Έτσι είχε καταφέρει να τη σώσει. Ο πυρήνας του νησιού θα την είχε βράσει ζωντανή, αν ο Όρο δεν είχε χρησιμοποιήσει τον δεσμό ανάμεσά τους για να πάρει τις δυνάμεις της στο Μέρος με τους Καθρέφτες. Εκείνη ήταν η στιγμή που αποκαλύφθηκαν τα συναισθήματά της για κείνον. Το γεγονός ότι εκείνος μπορούσε να έχει πρόσβαση στις ικανότητές της σήμαινε ότι τον αγαπούσε.

Αν και δεν ήξερε καν τι ήταν αυτή η αγάπη.

Είχε αγαπήσει τις φύλακές της.

Είχε αγαπήσει τη Σελέστ.

Κάποια στιγμή αγάπησε και τον Γκριμ.

Το όραμα. Θάνατος και σκοτάδι και σήψη. Ήταν μια απειλή; Μια φευγαλέα εικόνα του μέλλοντος;

Ένιωσε το βάρος γύρω από τον λαιμό της ακόμα πιο μεγάλο

τώρα. Ήταν αδύνατο να βγάλει το κολιέ που της είχε κάνει δώρο ο Γκριμ κατά τη διάρκεια της Εκατονταετηρίδας και, ναι, είχε προσπαθήσει. Είχε ένα κούμπωμα, αλλά μέχρι στιγμής αρνιόταν να ανοίξει. Απ' ό,τι φαινόταν, δεν υπήρχε τρόπος να το βγάλει. Μόνο εκείνη μπορούσε να το νιώσει. Ο Όρο δε γνώριζε καν την ύπαρξή του.

Η Άιλα αναρωτήθηκε αν ο Γκριμ ήταν σαν αυτό το κολιέ: επίμονος και αποφασισμένος να μην την αφήσει ελεύθερη. Θα σκότωνε ανθρώπους μόνο και μόνο για να την αποκτήσει;

«Πρέπει να σου πω κάτι». Σκέφτηκε να το κρατήσει για τον εαυτό της. Αν αφορούσε μόνο εκείνη, μπορεί και να το είχε κάνει. Είχε διαλύσει τις κατάρες. Της άξιζε περισσότερος χρόνος για να αναρρώσει. Οι γρατζουνιές και οι μώλωπές της από την Εκατονταετηρίδα είχαν εξαφανιστεί, όμως κάποιες πληγές ήταν αόρατες και χρειάζονταν περισσότερο χρόνο για να επουλωθούν απ' ό,τι το σκισμένο δέρμα και τα τσακισμένα κόκαλα. «Στο Μέρος με τους Καθρέφτες... είδα ένα όραμα».

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Τι είδες;»

«Θάνατο. Εκείνος...» Ανακάλυψε ότι δεν ήθελε να πει το όνομά του φωναχτά, λες και αυτό και μόνο μπορεί να τον καλούσε να γυρίσει από τις σκιές, να τον έφερνε ξανά στη ζωή και όχι μόνο στο μυαλό της. «Τον περιέβαλλε σκοτάδι. Παντού υπήρχαν πτώματα. Οι σκιές με πλησίαζαν...» Μόρφασε. «Έμοιαζε με... πόλεμο».

Έμοιαζε με το τέλος του κόσμου.

Μια ακόμα πιο έντονη ζέστη σάρωσε το δωμάτιο, η μοναδική ένδειξη της οργής του Όρο. Το λείο πρόσωπό του παρέμεινε ανέκφραστο. «Δε θα σταματήσει μέχρι να σε αποκτήσει».

Η Άιλα κούνησε το κεφάλι της. «Διάλεξα εσένα... Νιώθει προδομένος. Ίσως να μη νοιάζεται καν για μένα πια».

Ο Όρο δεν έδειχνε να έχει πειστεί.

Έκλεισε τα μάτια της. «Ακόμα κι αν νοιάζεται, πιστεύεις ότι θα άρχιζε έναν πόλεμο για μένα; Θα έβαζε σε κίνδυνο τον ίδιο του τον λαό;»

«Νομίζω ότι αυτό ακριβώς θα έκανε», είπε ο Όρο, με το βλέμμα του απόμακρο, σαν να ήταν χαμένος στις σκέψεις του. «Αίλα, πρέπει να αρχίσεις την εκπαίδευσή σου... και όχι μόνο για να μπεις στην κρύπτη».

Εκπαίδευση... Αυτό θα πρέπει να απαιτούσε πολλή προσπάθεια για κάποια που έπρεπε να κάνει παζάρια με τον εαυτό της ακόμα και για να βγαίνει από το δωμάτιό της κάθε μέρα. Δεν ήταν πάντα έτσι. Η εκπαίδευση είχε σφυρηλατηθεί μέσα της όπως οι πολύτιμοι λίθοι στη λαβή μιας λεπίδας. Στην ουσία, ήταν μέρος του εαυτού της.

Τώρα, ήταν απλώς κουρασμένη, περισσότερο πνευματικά παρά σωματικά. Το μόνο που ήθελε ήταν χρόνο για να αναρρώσει – όμως γιατί αυτή η σκέψη την έκανε να νιώθει σαν να ήταν το πιο εγωιστικό άτομο στο Λάιτλark;

Ευτυχώς είχε μια δικαιολογία πέρα από τη δική της απροθυμία. «Το ξέρεις ότι δεν μπορώ». Ως βασιλιάς, ο Όρο ήταν η τελευταία Πηγή που μπορούσε να χειριστεί καθεμία από τις δυνάμεις που είχαν απομείνει στο Λάιτλark: Σκάιλινγκ, Στάρλινγκ, Μούνλινγκ και Σάνλινγκ. Υποτίθεται ότι ήταν αδύνατο να γεννηθεί κάποιος έξω από τη δική του γενεαλογική γραμμή με περισσότερες ικανότητες από μία. Σύμφωνα με την Ορόρα –την οποία κάποτε θεωρούσε την καλύτερή της φίλη και την ήξερε ως Σελέστ–, τα χαρίσματά της ως Γουάιλντλινγκ και Νάιτσειντ ήταν μπλεγμένα μεταξύ τους με έναν τρόπο που τα καθιστούσε ως επί το πλείστον άχρηστα, εκτός κι αν τα απελευθέρωνε ένας Νάιτσειντ. «Οι δυνάμεις μου...»

«Έχω ένα σχέδιο γι' αυτό».

Φυσικά και είχε. Τα δόντια της σφίχτηκαν με πείσμα. «Δεν έχω χρόνο να εκπαιδευτώ. Πρέπει να επιστρέψω στους Γουάιλντλινγκ».

«Θα σε χρειαστούν πιο δυνατή από ποτέ».

Γιατί ήταν τόσο αποφασισμένος στο θέμα της εκπαίδευσης; Και γιατί εκείνη ήταν τόσο εναντίον; «Είναι ένας περισπασμός», δοκίμασε. «Μπορώ να μάθω αργότερα. Αφού τους φροντίσω».

Αφού ανακαλύψουμε την απειλή του Νάιτσειντ, αν το όραμά μου είναι καν αληθινό».

«Έχεις τη δύναμη ενός ηγεμόνα του Στάρλινγκ τώρα, Άιλα», είπε απαλά ο Όρο.

Όταν η Άιλα σκότωσε την Ορόρα, είχε χρησιμοποιήσει ένα αρχαίο κειμήλιο που ονομαζόταν δεσμοδημιουργός για να κλέψει τη δύναμη της Στάρλινγκ. Αυτή η πράξη λειτούργησε σαν παραθυράκι για να εκπληρώσει το μέρος της προφητείας που έλεγε ότι έπρεπε να πεθάνει ένας ηγεμόνας για να διαλυθούν οι κατάρες. Η δύναμη ενός ηγεμόνα ήταν αυτό που έδινε ζωή στον λαό του. Όλοι οι Στάρλινγκ θα είχαν πεθάνει μαζί με την Ορόρα, αν η Άιλα δεν είχε κλέψει εκείνη τη δύναμη.

Τώρα, ήταν υπεύθυνη για δύο βασιλεια, ενώ δεν είχε τα προσόντα να κυβερνά ούτε το ένα.

«Μπορεί οι δυνάμεις σου από το Γουάιλντλινγκ και το Νάιτσειντ να έμειναν αδρανείς όλο αυτόν τον καιρό», συνέχισε, «αυτή όμως δε θα μείνει. Οι ικανότητες είναι πάρα πολύ μεγάλες. Αν δε μάθεις να τις ελέγχεις, θα ελέγχουν εκείνες εσένα».

Αυτό έμοιαζε απίθανο. Τις τελευταίες δύο μέρες είχε προσπαθήσει χαλαρά να χρησιμοποιήσει τις στάρλινγκ δυνάμεις της. Να μετακινήσει ένα φτερό. Να προκαλέσει μια έκρηξη ενέργειας από το μπαλκόνι της. Τίποτα. Αν οι Στάρλινγκ δεν ήταν ακόμη ζωντανοί, θα αμφισβητούσε ότι ο δεσμοδημιουργός είχε αποδειχτεί αποτελεσματικός.

«Άιλα», είπε ο Όρο, και ο τρυφερός τρόπος με τον οποίο πρόφερε το όνομά της μετρίασε λίγο την άμυνα του θυμού και του πόνου της.

«Ναι;»

Έκανε ένα βήμα, μετά άλλο ένα, έως ότου η Άιλα ένιωσε να λούζεται στη ζεστασιά του, παρόλο που εκείνος εξακολουθούσε να είναι πιο μακριά απ' όσο θα τον ήθελε.

Ο Όρο τη μελέτησε από την άκρη του δωματίου. «Πες ότι θα εκπαιδευτείς μαζί μου. Και φρόντισε να το εννοείς».

«Εντάξει», απάντησε εκείνη γρήγορα, επειδή ήξερε ότι αυτό

ήταν που ήθελε να ακούσει· επειδή αυτές τις μέρες η Άιλα θα έκανε τα πάντα για να σταματήσει τις σκέψεις για την Εκατονταετηρίδα και για το τι είχε συμβεί. «Θα εκπαιδευτώ μαζί σου. Το εννοώ».

«Ο ενθουσιασμός σου είναι σαρωτικός», είπε εκείνος ψυχρά.

«Είμαι... ενθουσιασμένη», είπε μέσα απ' τα δόντια της.

Το βλέμμα του έγινε πιο κοφτερό. «Συνειδητοποιείς πως ξέρω ότι λες ψέματα, έτσι;»

Φυσικά και το ήξερε. Αυτό ήταν το ταλέντο του, η επιπλέον δύναμη που κουβαλούσαν συχνά οι ηγεμόνες από μακρινούς προγόνους. Φαντάστηκε τη μοίρα να γελάει με την ειρωνεία του ταιριάσματός τους; μια ψεύτρα αγαπήθηκε από κάποιον που μπορούσε να αισθανθεί την αλήθεια.

Αντί να αγριοκοιτάξει τον Όρο, έστρεψε με χαρά την προσοχή της ξανά σ' εκείνον. Η περιέργεια ήταν ο καλύτερος περισπασμός. Αυτό δεν είναι η ζωή; σκέφτηκε. *Επίπονες στιγμές που έχουν ενωθεί μεταξύ τους από περισπασμούς;* «Πώς το νιώθεις;» ρώτησε, ενώ ανακάθισε στο κρεβάτι.

Το λεπτό μανίκι του φορέματός της γλίστρησε από τον ώμο της. Τον είδε να παρακολουθεί την πτώση του.

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε εκείνος, με τα μάτια του να παραμένουν στον γυμνό της ώμο.

Κάτι βρόντηξε μέσα στον θώρακά της. Δεν είχε προσέξει πολλές φορές ως τώρα τον Όρο να την κοιτάξει. Μέχρι τη στιγμή που η Ορόρα επιβεβαίωσε πως ο βασιλιάς την αγαπούσε, νόμιζε ότι δεν τη συμπαθούσε καν.

Το ένα της γυμνό πόδι σάρωσε το μήκος του κρεβατιού έως ότου το δάχτυλό της άγγιξε το πάτωμα. Το φόρεμά της σηκώθηκε ψηλά στον μηρό της, και μπορούσε να νιώσει τη θερμότητα των ματιών του πάνω της. Έκανε το ίδιο και με το άλλο πόδι, μέχρι που και τα δυο της πόδια βρίσκονταν στο πάτωμα δίπλα στο κρεβάτι.

Εκείνος τη μελέτησε από πάνω μέχρι κάτω και ξαφνικά η κρυπτή ξεχάστηκε. Η ανεπάρκειά της... ξεχάστηκε. Οι προδοσίες της; Ξεχάστηκαν.

Εν μέρει η Άιλα αναρωτήθηκε μήπως την κοιτούσε απλώς και μόνο για να δει αν ήταν καλά, αλλά όχι, όχι, ήταν πολύ καλύτερα να πιστεύει ότι την παρακολουθούσε για άλλους λόγους.

«Όταν κάποιος σου λέει ψέματα, πώς το νιώθεις;» Γλίστρησε κοντά του, ξυπόλυτη, με την πλάτη της να πονάει ελαφρώς από την απότομη προσγείωσή της. Το κεφάλι της βροντούσε από τον πόνο, καθώς η πληγή είχε μόλις πρόσφατα επουλωθεί με το γουάιλντλινγκ ελιξίριό της, αλλά τον αγνόησε.

Εκείνος απέμεινε τελείως ακίνητος, καθώς σταμάτησε μπροστά του.

«Πονάει;» Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι. «Υπάρχει κάτι που σε πονάει στ' αλήθεια;»

Το βλέμμα που της έριξε κατέστησε σαφές ότι δε θα απαντούσε στη δεύτερη ερώτηση, κι έτσι επανέλαβε την πρώτη. «Πονάνε τα ψέματα;»

Ο Όρο ήταν τόσο ψηλός, που έπρεπε να γείρει τον λαιμό του προς τα κάτω για να την κοιτάξει στα μάτια. Άπλωσε το χέρι του και πέρασε τον αντίχειρά του πάνω από τις τρύπες του στέμματός της. «Εξαρτάται από το ποιος τα λέει».

Η ενοχή βύθισε τα δόντια της στο στήθος της. Η ιδέα ότι τα ψέματά της τον είχαν πονέσει προκάλεσε έναν ανεξήγητο πόνο και στην ίδια.

Έτσι ήταν να αγαπάς κάποιον;

Του είχε πει ψέματα καθ' όλη τη διάρκεια της Εκατονταετηρίδας, όμως εκείνος δεν της είχε πει ποτέ. Τώρα ήταν βέβαιη γι' αυτό. Εκείνος ήταν το μοναδικό άτομο που εμπιστευόταν στον κόσμο, παρόλο που συνειδητοποιούσε ότι το να εμπιστεύεται οποιονδήποτε έπειτα απ' αυτό που είχε συμβεί ήταν απίστευτα ανόητο.

Αυτό ήταν η αγάπη;

Η Άιλα τοποθέτησε το χέρι της πάνω στο στήθος του και τον ένωσε να γίνεται άκαμπτos. Ήταν ζεστός με έναν ανακουφιστικό τρόπο, που την έκανε να θέλει να νιώσει το γυμνό του δέρμα κάτω από τα δάχτυλά της. Εκείνος δεν κουνήθηκε ούτε

εκατοστό καθώς η Άιλα ήρθε πιο κοντά του – και ακόμα πιο κοντά του.

Δεν είχαν μιλήσει σχεδόν καθόλου για τη σύνδεση ανάμεσά τους, για την αδιαμφισβήτητη κλωστή. Της είχε δώσει λίγο χώρο. Η Άιλα ήθελε να προχωρήσουν αργά. Να μη βιαστεί, όπως είχε κάνει με τον Γκριμ.

Όμως εκείνη τη στιγμή δεν ήθελε να υπάρχει καθόλου χώρος ανάμεσά τους.

Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της, θέλοντας να κλείσει, επιτέλους, το κενό ανάμεσα στα χείλη της και στα δικά του, όμως όσο κι αν τέντωνε τον λαιμό της, δεν μπορούσε να τον φτάσει.

Ο Όρο την κοίταξε και συνοφρυώθηκε. «Μ' αυτόν τον τρόπο προσπαθείς να μου αποσπάσεις την προσοχή;»

Εννοείται.

Δεν ήθελε να τελειοποιήσει τις δυνάμεις της. Δεν ήθελε να σκέφτεται καμία από τις νεοαποκτηθείσες ικανότητές της. Από τη στιγμή που θα άρχιζε, θα έπρεπε να σκεφτεί πράγματα –και ανθρώπους– που την είχαν τραυματίσει, ίσως ανεπανόρθωτα. «Ναι. Θα μ' αφήσεις;»

Χαμήλωσε το κεφάλι του. Το χρυσαφένιο στέμμα του λαμπύρισε στο φως.

Μετά τα χέρια του ήταν στη μέση της. Τα μακριά του δάχτυλα στην πλάτη της· εκείνη τη λύγισε πίσω για να αφεθεί στο άγγιγμά του. Την άρπαξε, τόσο σφιχτά, που η Άιλα πήρε μια κοφτή ανάσα...

Όμως προτού προλάβει να τυλίξει τα πόδια της γύρω από τη μέση του, τη μετέφερε στο κρεβάτι...

...και την έριξε ξανά στα σεντόνια.

Μέχρι να βγάλει έναν ήχο διαμαρτυρίας, εκείνος ήταν ήδη στην πόρτα. «Ξεκουράσου, Άιλα», είπε. «Το δείπνο είναι σε μερικές ώρες». Εκείνη βόγκηξε. Ήταν η πρώτη φορά που θα συναντιόνταν όλοι οι αντιπρόσωποι για να συζητήσουν τις συνέπειες που άφησαν πίσω τους οι κατάρεις. «Μετά, θα αρχίσουμε την εκπαίδευσή μας».

Από τη συγγραφέα του **LIGHTARK**

Νο 1 μπεστ σέλερ της λίστας των *New York Times*

ΚΑΠΟΤΕ ΗΣΟΥΝ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΥΠΑΡΕΞΗΣ ΜΟΥ... ΤΩΡΑ, ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ.

Η Άιλα Κράουν έχει κερδίσει την αγάπη δύο πανίσχυρων ηγεμόνων και έχει σπάσει τις κατάρες που μάστιζαν τα έξι βασίλεια εδώ και αιώνες, όμως λίγοι γνωρίζουν την πραγματική προέλευση των δυνάμεών της. Τώρα, η Άιλα διψά για περισπασμό, προτιμώντας να συχνάζει στα σαγηνευτικά στέκια του Λάιτλαρκ αντί να αφοσιωθεί στα καθήκοντά της. Ακόμα χειρότερα, οι υπόλοιποι ηγεμόνες δεν έχουν παραχωρήσει τη νίκη άνευ όρων, ενώ υπάρχουν κάποιοι που δεν πιστεύουν ότι η Άιλα κέρδισε την εξουσία με την αξία της.

Καθώς ο βέβαιος θάνατος πλησιάζει γρήγορα στο Λάιτλαρκ και τα μυστικά του παρελθόντος ξετυλίγονται, η Άιλα πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στην ευθύνη απέναντι στον λαό της και στα επικίνδυνα καπρίτσια της καρδιάς της...

Από 14 ετών

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27382